

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 18652-18653/2555

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ บริษัทกรุงเทพสกรูไทย (1999) จำกัดโจทก์ร่วม นางณัชชาหรือกชพร เทียนชัยแสง กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 188, ป.อ. มาตรา 265, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 341, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 264, ป.อ. มาตรา 268, ป.อ. มาตรา 336 ทวิ, ป.ร้ษฎากร มาตรา 77/1, ป.ร้ษฎากร มาตรา 86/13, ป.ร้ษฎากร มาตรา 90/4, ป.อ. มาตรา 357, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นลูกจ้างของโจทก์ร่วม ทำใบส่งชুবนอต สกรู และแหวนอีแปะต่าง ๆ ของโจทก์ร่วมไปยังโรงชุบ ฮ. ของ ณ. และจากนั้นแจ้งข้อความอันเป็นเท็จว่า สินค้าบางส่วนจำเลยที่ 1 ซื้อจากโจทก์ร่วมแล้ว เป็นเหตุให้ ณ. หลงเชื่อนำสินค้าบางส่วนดังกล่าวไปส่งมอบให้แก่จำเลยทั้งสี่หรือยอมให้จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 มารับสินค้าบางส่วนจากโจทก์ร่วมไปจาก ณ. การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นความผิดฐานฉ้อโกง เอกสารที่จำเลยที่ 1 ลักไปจากโจทก์ร่วมเป็นแบบฟอร์มใบกำกับภาษี/ใบส่งสินค้าที่ยังไม่มีข้อความ ไม่เป็นเอกสาร คงเป็นแบบพิมพ์ที่ยังไม่กรอกข้อความ จึงมีสภาพเป็นทรัพย์สินธรรมดา ดังนั้น จำเลยที่ 1 จึงไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 188 การปลอมใบกำกับภาษี/ใบส่งสินค้าแต่ละฉบับระบุวันเดือนปี และสินค้าแตกต่างกันเป็น การกระทำที่เห็นถึงการแยกเจตนาของจำเลยที่ 1 ที่จะให้เกิดผลแตกต่างกัน แม้บางฉบับจะระบุทำในวันเดียวกันก็ทำให้เป็นกรรมเดียวกันแต่อย่างใดไม่ ถ้าจำเลยที่ 1 มีเจตนาที่จะทำผิดเพียงกรรมเดียวก็สามารถทำเพียงฉบับเดียวได้ จึงเป็นข้อสนับสนุนให้เห็นถึงเจตนาของจำเลยที่ 1 ที่จะแยกการกระทำต่างหากจากกัน การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นการกระทำต่างกรรมต่างวาระกัน ศาลชั้นต้นพิพากษาคดีทั้งสองสำนวนรวมกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยทั้งสองในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ 1 ที่ 2 เรียกจำเลยทั้งสองในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ 3 ที่ 4 ตามลำดับ สำนวนแรก

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83, 91, 188, 264, 265, 268, 335, 336 ทวิ ประมวลร้ษฎากร มาตรา 77/1, 86/13, 90/4 (3) ธิ ใบกำกับภาษี/ใบส่งสินค้าปลอม รกกระบะของกลาง ให้จำเลยที่ 1 คืบหรือใช้ราคาทรัพย์สินเอกสารที่ยังไม่ได้คืบเป็นเงิน 100 บาท และให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืบหรือใช้ราคาทรัพย์สินนอต สกรู ที่ยังไม่ได้คืบ ราคา 54,257.50 บาท แก่ผู้เสียหาย สำนวนที่สองโจทก์ฟ้องจำเลยที่ 3 ที่ 4 ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83, 91, 268, 335, 336 ทวิ, 357 ธิ เอกสารต้นฉบับ ใบกำกับภาษี/ใบส่งสินค้าปลอม รกกระบะของกลาง และให้จำเลยที่ 3 ที่ 4 ร่วมกันคืบหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืบราคา 54,257.50 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา บริษัทกรุงเทพสกรูไทย (1999) จำกัด ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 188, 265, 335 (11) วรรคแรก ประมวลร้ษฎากร มาตรา 86/13, 90/4 (3) เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้เรียก

กระทรวงโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานเอาไปเสียซึ่งเอกสารกับฐานลักทรัพย์ ของนายจ้างกระทรวงแรก เป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานลักทรัพย์ ของนายจ้างซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 1 ปี ฐาน ลักทรัพย์ของนายจ้างกระทรวงที่สอง จำคุก 3 ปี ฐานปลอมเอกสารสิทธิกับฐานออกใบกำกับภาษีโดย ไม่มีสิทธิที่จะออก เป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานออก ใบกำกับภาษีโดยไม่มีสิทธิที่จะออกซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 3 ปี รวมจำคุก 7 ปี จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพในชั้นจับกุม เป็นประโยชน์แก่ การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 4 ปี 8 เดือน ให้จำเลยที่ 1 คืนหรือใช้ราคาทรัพย์ที่ยังไม่ได้คืน สำหรับใบกำกับภาษี/ ใบส่งสินค้า เป็นเงิน 100 บาท ส่วนสินค้านอก สกรู เป็นเงิน 54,257.50 บาท แกะโจทก์ร่วม ธิบ ใบกำกับภาษี/ใบส่งสินค้าของกลาง ส่วนรถกระบะ หมายเลขทะเบียน รข 2121 กรุงเทพมหานคร ให้คืนแก่เจ้าของ ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก ให้ยกฟ้องสำหรับจำเลยที่ 2 ที่ 3 และที่ 4 โจทก์ โจทก์ร่วม และจำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 สำหรับความผิดฐานลักทรัพย์นายจ้างตามฟ้อง ข้อ 1.2 และยกคำขอให้คืนหรือใช้ราคานอก สกรู เป็นเงิน 54,257.50 บาท แกะโจทก์ร่วม นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ โจทก์ร่วม และจำเลยที่ 1 ฎีกา โดยอัยการสูงสุดลงลายมือชื่อรับรองฎีกาโจทก์ว่า มีเหตุอันควรที่ ศาลสูงสุดจะได้วินิจฉัย ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีข้อวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยทั้งสี่ร่วมกัน กระทำความผิดฐานลักทรัพย์และฎีกาของโจทก์ร่วมว่า จำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ หรือไม่ พยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมรับฟังได้มั่นคงว่า จำเลยที่ 1 ทำใบส่งชูปนอต สกรู และ แหวนอีแปะต่าง ๆ ไปยังโรงชุบสังกะสีของนายณัฐพล และจากนั้นแจ้งข้อความอันเป็นเท็จว่า สินค้า บางส่วนจำเลยที่ 1 ซื้อจากโจทก์ร่วมแล้ว เป็นเหตุให้นายณัฐพลหลงเชื่อจึงนำไปส่งมอบให้แก่ จำเลยทั้งสี่หรือยอมให้จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 มารับสินค้าของโจทก์ร่วมไปจากนายณัฐพล การกระทำ ของจำเลยที่ 1 จึงเป็นความผิดฐานฉ้อโกง ที่จำเลยที่ 1 อ้างว่าไม่ได้ให้การรับสารภาพนั้น เป็นการ เบิกความลอย ๆ ไม่มีน้ำหนักรับฟัง คงมีข้อวินิจฉัยต่อไปว่า จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ร่วมกระทำความผิด กับจำเลยที่ 1 หรือไม่ เห็นว่า จำเลยที่ 3 เป็นพี่ชายจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 4 เป็นน้องชายจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 2 เป็นภริยาของจำเลยที่ 3 จึงเป็นบุคคลเครือญาติใกล้ชิดกัน ซึ่งเดิมจำเลยทั้งสี่มิได้ ประกอบอาชีพขายนอต สกรู และแหวนอีแปะต่าง ๆ เช่นเดียวกับโจทก์ร่วม แต่เมื่อจำเลยที่ 1 มา ทำงานเป็นลูกจ้างของโจทก์ร่วมแล้วจึงอาศัยช่องทางดังกล่าวร่วมกันขายสินค้าแข่งกับโจทก์ร่วม โดยซื้อจากบุคคลภายนอกบางส่วนมาร่วมกันขาย นอกจากนี้จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ยังมาซื้อสินค้าที่ ร้านโจทก์ร่วม และฉ้อโกงสินค้าของโจทก์ร่วมไปจากโรงชุบสังกะสี พฤติการณ์ดังกล่าวจึงถือว่า จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 แม้โจทก์และโจทก์ร่วมจะมีได้ฟ้องขอให้ ลงโทษจำเลยทั้งสี่ฐานฉ้อโกง แต่ไม่ถือว่าแตกต่างกันในข้อสาระสำคัญและเกินคำขอ ทั้ง ไม่เป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษ อีกทั้งจำเลยทั้งสี่มิได้หลงเชื่อต่อผู้ ศาลจึงมีอำนาจลงโทษ จำเลยทั้งสี่ฐานร่วมกันฉ้อโกงโจทก์ร่วมได้ แต่เมื่อพิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดีแล้วเห็นว่า จำเลยที่ 1 กระทำความผิดโดยอาศัยอำนาจหน้าที่ที่เป็นลูกจ้างของโจทก์ร่วมกระทำความผิดโดยที่จำเลยที่ 1 มิได้สำนึกถึงบุญคุณของโจทก์ร่วมให้โอกาสทำงานตามที่จำเลยที่ 1 ไปของานทำเพื่อได้รับ เงินเดือนสำหรับเลี้ยงชีพตน จึงเห็นควรลงโทษจำเลยที่ 1 หนักกว่าจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 แต่ที่ ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษารังเก้นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดฐานเอาไปเสียซึ่งเอกสารของ

โจทก์ร่วมนั้น เห็นว่า เอกสารที่จำเลยที่ 1 ลักไปจากโจทก์ร่วมเป็นแบบฟอร์มใบกำกับภาษี/ใบส่งสินค้าที่ยังไม่มีข้อความ จึงไม่เป็นเอกสาร คงเป็นแบบพิมพ์ที่ยังไม่กรอกข้อความ จึงมีสภาพเป็นทรัพย์สินธรรมดา ดังนั้น จำเลยที่ 1 จึงไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 188 แม้จำเลยที่ 1 จะมีได้อุทธรณ์ แต่เป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาสามารถยกขึ้นวินิจฉัยได้ มีข้อวินิจฉัยต่อไปว่า การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่กรอกข้อความในใบกำกับภาษี/ใบส่งสินค้าของโจทก์ร่วมว่า โจทก์ร่วมขายสินค้าให้แก่ร้านกุลเจริญของจำเลยทั้งสองจำนวน 18 ฉบับ เป็นการกระทำความผิดต่างกันหรือไม่ เห็นว่า การปลอมใบกำกับภาษี/ใบส่งสินค้าแต่ละฉบับระบุวันเดือนปี และสินค้าแตกต่างกัน เป็นการกระทำที่เห็นถึงการแยกเจตนาของจำเลยที่ 1 ที่จะให้เกิดผลแตกต่างกัน แม้บางฉบับจะระบุทำในวันเดียวกันก็ทำให้เป็นกรรมเดียวกัน แต่อย่างไร ถ้าจำเลยที่ 1 มีเจตนาที่จะทำผิดเพียงกรรมเดียวก็สามารถทำเพียงฉบับเดียวได้ จึงเป็นข้อสนับสนุนให้เห็นถึงเจตนาของจำเลยที่ 1 ที่จะแยกการกระทำความผิดหากจากกัน การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นการกระทำความผิดต่างกัน แต่ที่ศาลล่างทั้งสองลงโทษจำเลยที่ 1 ให้จำคุก 3 ปี ในความผิดฐานนี้หนักเกินไปเห็นสมควรแก้ไขให้เหมาะสม ส่วนที่จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า ร้อยตำรวจโทที่กรบบันทึกในสำเนาประจำวันเพียงข้อหายกยอกทรัพย์เพียงข้อหาเดียว โดยไม่ปรากฏขณะแจ้งความร้องทุกข์ความผิดต่อส่วนตัวดังกล่าว นายประวิทย์มิได้รับมอบอำนาจหรือมีอำนาจกระทำการแทนโจทก์ร่วมแต่อย่างใด การแจ้งความร้องทุกข์จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายก็ดี การตรวจค้นและจับกุมไม่ชอบด้วยกฎหมายก็ดี การจับจำเลยที่ 1 และค้นบ้านจำเลยที่ 1 โดยไม่มีหมายก็ดี พันตำรวจตรีทองอยู่ ไม่ได้ร่วมเป็นพนักงานสอบสวนก็ดี พนักงานสอบสวนทราบว่าจำเลยที่ 1 เปลี่ยนชื่อใหม่ก็ดี เป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบในศาลล่างทั้งสอง ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 265, 335 (11) วรรคแรก, 341 ประมวลรัษฎากร มาตรา 86/13, 90/4 (3) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ฐานลักทรัพย์ต้นฉบับใบกำกับภาษี ใบส่งสินค้า ให้จำคุก 1 ปี ฐานฉ้อโกงให้จำคุก 3 ปี ฐานปลอมเอกสารสิทธิกับฐานออกใบกำกับภาษีโดยไม่มีสิทธิที่จะออกเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานออกใบกำกับภาษีโดยไม่มีสิทธิที่จะออกซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกกระทงละ 6 เดือน จำนวน 18 กระทง จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพขึ้นจับกุมและสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา เป็นเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้หนึ่งในสาม รวมจำคุก 8 ปี 8 เดือน จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 ประกอบมาตรา 83 ให้จำคุกคนละ 2 ปี ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนหรือใช้ราคาทรัพย์ที่ยังไม่ได้คืนในส่วนของสินค้าออก สกรู เป็นเงิน 54,257.50 บาท ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก ส่วนทรัพย์สินต่าง ๆ ที่ยึดเป็นของกลางมิใช่ทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิดให้คืนแก่เจ้าของ และให้ยกฎีกาของจำเลยที่ 1

องค์คณะ

ศิริชัย วัฒนโยธิน · ทวีป ต้นสวัสดิ์ · พศวัจน์ กนกนาก

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/18652-18653/2555>